

Bild: Pressbild

Föräldraskap, fattigdom och feminism

2017-02-21 | Eva Lindholm, Feministiskt perspektiv.

En angelägen påminnelse om att den feministiska revolutionen ännu inte ägt rum. Den "ensamma mamman" finns fortfarande, och vid första anblicken är det just föräldraskapet som gör henne sårbar. Makten och pengarna är, som så ofta annars, osynliga. Eva Lindholm har varit och sett föreställningen Vi som bär världen och blir övertygad om teatern som politiskt verktyg.

Vi som bär världen

Manus och regi: Fia Adler Sandblad, Musik: Harriet Ohlsson, Scenografi: Elisabeth Åström, Koreograf: Mireille LeBlanc, Skådespelare: Caisa-Stina Forssberg, Karin Lycke och Harriet Ohlsson

Spelas på Adas musikaliska teater, Konstepidemin, till och med den 8 mars, därefter på turné; Storan i Göteborg, 27 mars, Scala biografteater, Ystad, 11 april och Landskrona teater, Landskrona, 6 maj.

Det är nästan som en tidsresa. Inne på Adas musikaliska teater på Konstepidemin kunde det lätt vara 80-tal, när **Cecilia Torudds** Ensamma mamman-serie slog igenom och det personliga alltjämt var politiskt. *Vi som bär världen* kunde ha varit en nostalgisk tillbakablick, ett hopp i historien, till den tid då kvinnor som blev oplanerat gravida utan en stabil partner föll mellan samhällsstolarna och hamnade utanför det mesta. Det kunde den ha varit, om den inte byggts på djupintervjuer av **Fia Adler Sandblad** med femton personer födda mellan 1949 och 1990, gjorda under åren 2015-2016, och på **Ann-Marie Ljungbergs** bok *I fallinjen – en essä om prekärfeminismen*, också den utgiven 2015.

Jag kommer på mig själv med att tänka att det är nog såhär, genom teatern, som politiska frågor ska drivas. Jag har läst debattartiklarna, av Ljungberg med flera, som bland annat problematiserar individuell föräldraförsäkring, men inte tyckt att de satt fingret på det grundläggande problemet. Men när de tre skådespelarna **Caisa-Stina Forsberg**, **Karin Lycke** och **Harriet Ohlsson** varsamt och kärleksfullt gestaltar sina mammor, med alla deras olikheter, fel och brister, då lyser maktperspektivet igenom. Utan att vara plakatteater eller ens uttalat politisk lyfter *Vi som bär världen* försiktigt fram den feministiska ursprungsproblematiken, grundförutsättningarna mellan kvinnor och män är inte jämställda.

Utan ett fast arbete, en egen bostad, en lön att leva på, en röst som får höras, erfarenheter som räknas, förblir ett jämställt föräldraskap, makt att forma sitt eget liv som kvinna och förälder, en total utopi. *Vi som bär världen* är som en snabb djupdykning ner till jämställdhetens grundkurs. Grunden måste läggas, för alla, innan takterrassen byggs ut. Visst låter det bekant på något sätt? Ytterligare en styrka är att *Vi som bär världen* inte väjer för komplexiteten, ensamma mammor är inte en homogen grupp, men det är samtidigt det som legitimerar grundtesen. En man, en pappa, är alltid lite mer värd att lyssnas på, tas hänsyn till, förstås, förklaras än en kvinna, oavsett bakgrund.

Tre tunga F, föräldraskap, fattigdom och feminism, till trots, är *Vi som bär världen* en varm och ömsint berättelse om hopp, gemenskap och förmågan att resa sig igen, och igen. Rekommenderas varmt